

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. Viskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIII.

V Ljubljani, 18. mal. travna 1890.

List 16.

Dva zelo važna nauka,

ali:

delaj dobro, dokler živiš in daruj vsa dobra dela
dušam v vica.

(Dalje.)

Perva stopinja je v tem, da opravimo molitve, katere smo dolžni, včasih pa tudi prostovoljno kako pobožnost v ta namen, in da jo podarimo Bogu. In za to stopinjo usmiljenosti dal bode Bog „dobro“ mero.

Druga stopinja je v tem, da še veliko več storimo in bolj pogostoma in goreče molimo za uboge duše, da se vsak teden jedenkrat postimo, ubogim miloščino v ta namen dajemo, kličemo na pomoč Marijo, angelje in svetniki, darujemo njim v prid sv. mašo ali obhajilo, pokropljenje z blagoslovljeno vodo, večkrat skušamo odpustke zanje pridobiti i. t. d., in to večjo ljubezen bode Gospod povernil z obilno mero.

Tretja stopinja je v tem, da ne storimo samo dosti posameznega z ljubeznijo za duše v vica, temveč da jim podarimo ves sad svojih dnevnih opravil, bodi si za daljši čas ali pa za celo življenje: in ta način usmiljenja povernil bo Bog s potreseno veliko mero.

Četerta stopinja pa je v tem, da ne le darujemo ves sad svojih dobrih del dušam v vica v življenji, temuč tudi še dobra dela, katera bodo po naši smerti drugi za nas opravljali. Razun tega pa tudi še druge v to vabimo, bodi si z besedo, s knjigami ali na kak drug način. In to je najvišja stopinja usmiljenja, katero bo Bog povernil z natlačeno mero.

Ker je o djanjih prvih dveh stopinj, namreč o vrednosti sv. maše, molitve, posta, miloščine

i. t. d. za mertve, govorjeno skoro v vseh knjigah, ki se tega tičejo, hočemo v našem spisku govoriti zlasti o poslednjih dveh odličnejših stopinjah, kateri ste v tem, da že naprej podarimo dušam v vica vsa naša zasluženja in tudi vsa dobra dela, katera bodo po naši smerti drugi za nas opravljali. Kajti ravno teh dveh popolnejših stopinj pisatelji najrajši ne omenjajo in naša samoljubnost se jih najbolj boji; toda kakor bomo iz naslednjega razvideli, popolnoma po krivici. To se bode jasno pokazalo, kedar bomo spoznali, kaj da se prav za prav razume s „podarjenjem in prepuščenjem svojih dobrih del za uboge duše v vica,“ in kako se s tem naš lastni duhovni dobiček ne samo ne manjša, temuč neizrečeno zveksuje.

Z besedo, „prepuščenje ali darovanje vseh naših molitev in dobrih del dušam v vica,“ ne razumemo podarjenja vsih dobrih del z vsemi njihovimi sadovi, temuč samo podarjenje onih del, onih sadov, katere zovemo zadostovavne. Vedeti je treba namreč, da vsaka molitev in vsako dobro delo, katero storimo v stanu milosti Božje, donaša mnogotere milosti in dobrote. Pervi ima vsako, če tudi še tako majhno dobro delo, molitev i. t. d., katero storimo v stanu milosti in ljubezni Božje, neprecenljivo vrednost, ker s tem napravljamo posebno dopadajenje, češčenje, veselje Jezusu Kristusu samemu, ali pa tudi njegovi presveti Materi Mariji in svetnikom, katerih češčenje ima tudi svoj vzrok in izvir v tem, da s tem tudi Boga samega častimo. To je na vsakem dobrem delu najvišje in najdragocenejše, ob enem tako osebno zasluženje, da ga ni mogoče nobenemu drugemu, bodi si živemu ali mertvemu nakloniti.

Drugič, vsako dobro delo, izvršeno v stanu milosti Božje, če je tudi še tako majhno, pridobi onemu, kateri ga opravi, pomnoženje posvečujoče milosti Božje in Božje ljubezni, večjo glorio v nebesih in novo pravico do večnega življenja. In zlasti to imenujemo navadno „zasluženje.“ Tudi to zasluženje je čisto osebno in nam samim tako neobhodno potrebno, da ga ne moremo nikoli nikomur podariti ali prepustiti. Samo Kristus, kateri je imel milost Božjo in večno življenje kakor svojo lastnino, mogel nam je svoje zasluženje nakloniti in podariti, ker ga sam ni čisto nič potreboval. Vsak drug človek pa je posvečujoče milosti in ljubezni Božje ter nebeske gloriole tako potreben, da ne more tega komu drugemu prepustiti. Razun tega pa je tudi s smertjo minulo pomnoževanje zaslug dušam v vicah za vedno.

Tretjič pridobé dobra dela še mnogo družih telesnih in dušnih milosti, bodi si nam samim ali pa našim bližnjim, n. pr. poterjenje v dobrem, stanovitnost zoper skušnjave, večjo krepost, dušno tolažbo, telesno zdravje, časni blagoslov, odvernjenje hudega, spreobrnitev grešnika, povišanje sv. Cerkve, ali kaj sličnega. Tudi tega sadu dobrih del ne moremo podariti ubogim dušam v vicah, ker ga nič več ne potrebujejo.

Razun tega ima, četrtoč, vsako dobro delo, razun treh navedenih zasluženj, katerih ne moremo nikomur nakloniti, tudi še daljen sad, da moremo namreč zbrisati del časnih kazni, katere smo si z grehom zaslužili. Ta sad imenujemo zadostovalen. Samo ta sad nam ni tako potreben, da bi ga ne mogli drugim prepustiti, kateri ga veliko bolj potrebujejo nego mi, dokler živimo, namreč dušam v vicah.

Ako tedaj v naslednjem pravimo, da so svetniki prepustili „svoja dobra dela“ in „zaslužnja“ ubogim dušam v vicah, in da moramo mi njihove odlične zglede ljubeznipolnega usmiljenja posnemati, mislimo s tem samo zadnji in najmanjši sad vsacega dobrega dela, katerega zmoremo samo še v širšem smislu zvati „zaslužnje.“

Na ta, ravnokar popisani način, so premnogi svetniki imeli navado poklanjati svoja dobra dela vernim dušam v vicah. Tako beremo od svete Terezije, da je duši umerlega duhovna, ki je bil njen spovednik, podarila vse, kar je v vsem življenji dobrega storila; kar je pa še manjkalo, to je nadomestila iz zaklada terpljenja Jezusa Kristusa, samo da bi rešila duhovno dušo, če je morebiti prišla v vice. Kmalu nato videla je dušo priti iz globočine zemlje in vso veselo povzdigniti se v nebesa. Sveta Jedert je ravno tako

vsako jutro velikodušno podarila vse, kar je mogla zadostiti z molitvijo, pokorjenjem, s terpljenjem, krepostmi i. t. d. In tako je delala vse žive dni. P. Himenes, iz Jezusovega reda, je tudi poslednjih osem lét svojega življenja poklonil vsa dobra dela dušam v vicah. Napotila ga je k temu neka uboga duša. Ravno tako podaril je bl. Leonard de Porto Mavricio vse zasluge svojih molitev, maš in misijonov dušam v vicah, zlasti dušam sorodnikov in dobrotnikov, najsvetejši duši, duši katera je v svojem življenji najbolj Boga ljubila i. t. d.

(Dalje nasl.)

Modroversko kermilo zdrave omike.*)

Nemo sapiens, nisi fidelis.

Tertul.

Brezi vere prave
Ni omike zdrave.

Ž.

Predgovor.

Po sreči mi je prišla v roke prav ročna, nadstoletna francoska knjižica. Njen zdravoverski razvoj in obseg, njena kratka, jasna, jedernata, določna beseda, primérna vredba in vgodna oblika me je kaj živo vabila, da naj jo pripravnám dragim našincem in našinkam, katerim je mar le zdrava omika.

Zatoraj sem iz nje potrebil galikanizme, pridejal določbe vatikanskega zbora in zraven kratko omenil in overgel tudi novejši modrijanske zmote. Po tem bode berilo primérno, prav všečno kermilo, ki kermi umnega in previdnega človeka po sedanjem, duševno razdermanem svetu k blagi, varni omiki. — Da bi se le vsem ta omika vspešno vresničila in ohranila, kakor je svoje dni v podobnem metežu lepa svetila njena izvirnica svojim bralcem celó drugovercem! Ž.

Vvod.

Bilo jih je vse veke in bode jih vse čase, ki napadajo in različno pregibajo razodenje Božje. Ne čudimo se torej, da se to godi tudi v sedanjih časih in še v večji meri, nego prej. Očitno je vendar, da je zdaten razloček med sedanjim časom in med prejšnjim. Če so prej različno napadali in tolmačili obseg božjega razodenja, tvegajo se sihdob že precej dalje in naravnost tajijo razodenje božje, češ, da to ni mogoče. Tajijo pa razodenje, ker dvom je prevzel in nadunil

*) Izročén nam je od učenega gospoda dr. Muršeca rokopis, ki v mnogih oddelkih obravnava vero katoliškega kristjana. Z njegovim privoljenjem smemo porabiti zanimive spise, kakor bode blagim čitateljem naj bolje v korist! Prav hvaležno smo ga sprejeli, upamo pa tudi, da lepo delo bodo Slovenci prav pridno in v svojo korist brali. Vr.

učilišča vednosti, od koder se je prikradel med olikanejše izmed ljudstva, in ne da se nikakor tajiti, da hudo razsaja. Nevérnost se sedaj huje šopiri, ko kdaj kriva vera. Poprej so slaboverni učenjaki bolj med seboj pretresovali kaka vprašanja in dvomljivosti, sedaj pa hoče vcepjena dvomnost vse poplaviti. Ne spodbija se več le ktera določena vera, temuč prederzni brezverci spodbijajo vero in versko spoznanje povprek. Treba je zato dušne oči dobro odpirati; in kdor to dela iskreno in zgodovino modro pregleduje, najde versko spoznanje, spoznavanje Božje od veka do veka.

To vedno versko spoznavanje pa je že samo veljaven dokaz, da bivanje vere ni le samo mogoče, temuč da mora to, kar vero imenujemo, tudi zares biti.

Kaj pa je vera? Vera je veriga ali véz, ki veže človeka z Bogom.

Obojega, t. j. té vezi in njé spoznanja nas terdneje prepričajo veljavni odgovori na dvojno vprašanje, namreč:

1. Pod čem je versko spoznanje poprek mogoče?

2. Kako se zares vnema in začenja?

Gledé prvega odgovarjamo, da more človek spoznati Boga in svojo navezanost na Boga, svoje razmere z Bogom, le pod tremi pogoji:

Pervi pogoj je, da je človek z Bogom sorodne narave. Kajti le to je mogoče človeku spoznati, kar je za njega umevno, bodi si po telesni ali dušni strani. Kakó pa bi mu Bog in božje reči bile umevne, ako bi zanje ne imel v sebi nobene sposobnosti, ako mu nebi tega, kar je izven njega in nad njim, razjasnovalo in kazalo to, kar je v njem? Kako bi na primer spoznal, kaj pomeni to: „Bog je duh,“ ako ni sam duh, in nima v sebi kaj podobnega? Zakaj pa ne more slepec luči spoznati? Zato, ker nima zanj v sebi sposobnega daru. — Zakaj ne umeva in ne spozna žival nič vlastito človeškega? Zato, ker pogreša v sebi to, kar je zares človeško in nima toraj v sebi nič sorodnega, po čemur bi si mogla raztolmačiti to, kar je človek. Nikakor se ne more zavedati tega, kar ni nikakor v njeni naravi, in kar ne more od nje prihajati. Žival spozna na človeku ravno toliko, kolikor njena lastna narava obsega. Žival spozna na človeku le živalsko stran in sicer v premoči in vzvišenosti.

Vsa druga je s človekom.

Ker so ljudje vsake dobe in povsod govorili o Bogu; ker se ta govor ponavlja od veka do veka, od roda do roda: ker je po svedočbi zgo-

dovine ta govor o višji oblasti ali o višjih oblastih tako star, ko človeški rod, in bo enako dolgo trajal kot človeštvo samo, podaja nam ravno oni splošni govor veliko, vse veke obsežno spricevalo, da je nekaj božjega v človeku, da je z Bogom sorodne narave, ker ga more slutiti in spoznavati.

Spoznavamo toraj Boga, ker smo njegova podoba. Ta podoba je prvi pogoj za božje ali versko spoznanje.

Drugi pogoj, brez katerega se versko spoznanje, t. j. spoznanje Boga in človeških razmer z Bogom še misliti ne dá, je v tem, da je človeku zraven Bogu sorodne narave v njegovem bistvu prirojena navezanost na Boga, in sicer tako, da se mora zavedati te nevezanosti, kadar še pristopi tretji pogoj, t. j. kadar se mu um zadostno predrami.

Kajti Bogu sorodna narava, kateri ni odvisnost od Višnjega bistveno prirojena, bi se v svoji zavesti le zavedela, da je v njej kaj nadnaravnega ali božjega, nebi pa se zavedela, da je čez njo in nad njo kaj božjega — namreč Bog.

Kaj bi pač priganjalo človeškega duha, naj bi še iskal družega duha in ga stavil bivajočega nad-se in čez-se, ako ga nebi lastna narava k temu morala? Ali bi ne ostajal raji pri sebi samem? Ali morda človeku ni všeč, biti samemu sebi zadosti? To bi si bil najrajši, ako bi le mogoče bilo. Tako početje spodleti vendar vsem prederznim ošabnikom, kakor v začetku spuntanim angeljem. *) Človek spozna tedaj Boga, ker ga mora priznavati.

Naj toraj nikoli nikdo ne zine: duhovni in državniki so vero v svet vrinili, da človeštvo berzda! O ravno zato, ker ga vera berzda, bi si je človeštvo nikakor ne pustilo od drugod vsiliti, ako bi ne bila neznebljivo prirojena njegovi naravi, ktera je po svojem bistvu od Boga odvisna in se čuti odvisno, t. j. ako bi mu navezanost na Boga, vera v Boga, ne bila prirojena.

Človeštvo se nikakor ne da pregovoriti, da bi bilo odvisno od Višnjega — od Boga, ako mu nebi tega pričala njegova lastna pregloboka zavest, ako bi človeški duh živo ne čutil, da ga nekaj sili se povzdigovati od končnega in odvisnega k Neskončnemu in Prevzvišenemu; ako ne bi čutil v svojem bistvu in jedru, da je od koga odvisen, t. j. da je stvarjen.

Preresnično je toraj, da se brez sorodnosti naše narave z Bogom in brez nje vstvarjene

*) Meditati sunt inania... adversus Dominum et adversus Christum eius... In furore suo conturbabit eos. Ps. 2, 1. 2. 5.

naveze na Boga ne dá ne misliti, da bi človek mogel Boga spoznati ali dospeti k verskemu prepričanju.

(Dalje nasl.)

Ivan bogoslovec, vojak, duhoven.

I. Janezek, cvet med mladino.

V neki vasi je bil med vsimi prebivavci naj bolj znan mladenček, ki so ga imenovali Ivanček, ali Janezek, po domačem jeziku „Giovannino.“ Bil je že nad svojo starost stegnen, prav prijetne osebnosti, močan, živ kakor jelenček, vedno vesel, jasnega uma, bistrih oči, pa pameten in spodobnega obnašanja, ter je bila v lepem telesu ne manj lepa duša. Priden je bil tako, da ga nikoli nobeden ni mogel prekositi v šoli, vedno je bil prvi. Bil je slava svoje šole, in učenik je očitno govoril, da tacega učenca še nikoli ni imel. Kolikor bolj pa so ga vsi njegovi domačini občudovali in hvalili njegove izvrstne darove; toliko manj je on sam kazal, da ima kaj hvalnega na sebi. Nikoli ni bilo iz njegovih ust slišati kake besede nečimurnosti in prevzetnosti, nikoli ni kazal naj manjšega zaničevanja do svojih tovaršev, tudi proti najbolj nevednim ga je bila sama prijaznost, ljubezen in sočutje, in rad jim je pomagal, kjer koli je mogel. Zato mu pa tudi nobeden njegovih tovaršev ni bil zaviden, dasiravno je bil tako močno nad vse povzdignjen; vsi so ga ljubili in priserčno radi imeli. Pa ne le to, tudi vsi so ga nekako spoštovali, in pa tako, da so bili tiho in pri miru, kadar se je namerilo, da je namestoval učenika v šoli, ali tudi gospoda pri kakem spraševanju ali poduku kerščanskega nauka, ki so njega pri kakem opraviu zastavili.

Zdaj pa v cerkvi. Obnašal se je tam kakor mlad duhovniček ali „klerik“. Noben dan se ni pogršel, ter je stregel gospodu župniku k sv. maši, če je bilo še tako zgodaj treba vstati. Zvečer je bil vselej g. duhovnu ob strani pri oltarji Marije Device, in molil je sveti rožni venec z njimi. Ob nedeljah pa je z vso gorečnostjo bolj male dečke podučeval v katekizmu in ohranil vse v miru, da si nobeden ni upal kaj šepetati. Bil jim je celo pevovodja, učenik za petje, jih držal v pravem glasu in za saboj privabljal s svojim čverstim in melodičnim glasom. Po takem načinu si je pridobil blagovoljnost svojega gospoda duhovnega pastirja, ki so skerbili zanj, kakor za redko in blago sadico, z vso prizadevnostjo; kajti pričakovali so, da iz tega otroka bode svoj dan kaj prav dobrega. Imel je kacih dvanajst let, pa bil je bolj moder kot so mnogi odrasli.

In res, predno je on sam kaj razodel iz svojih notranjih občutkov o prihodnji izvolitvi, so bili vsi njegovi domačini e nih misli, da Janez to bode prav vreden služabnik svete cerkve, prav svet mašnik. Sam pa, če tudi ni premišljeval svojega notranjstva, svoje prihodnosti, je vendar kazal prav živo nagnjenje za duhovski stan. Tudi kadar so cerkvena opravila že minula, njega ni bilo spraviti od cerkve, in večkrat so ga starši morali klicati, da naj pride južinat,* večerjat. V vedrilih in veselicah ga je

* Na kmetih je zjutraj „kosilo“ (Frühstück), opoldan pa „južina“ (Mittagsmahl).

veselilo le to posnemati, kar je videl v cerkvi. V svoji sobici, ki jo je bil spreobrnil v malo kapelico, je mašo pél, imel male pridige, opravljal „oficije“ (kakor so n. pr. za Božič itd.); streči so mu morali pri tem njegovi tovarši, ki so bili kaj veseli, da so mu smeli pomagati, da so spolnovali njegova povelja, poslušati njegove pridige; — in da je bilo vse prav lepo v redu, so mu dali ime „gospod Janez“ — „Don Giovannino.“

Tako je ta posebni mladenček spolnoval ob enem več lepih namenov: zadostoval je svojemu živemu nagnjenju za cerkvena opravila in v nemal je zanje tudi svoje tovarše; s tem jih je odvrčeval od marsikterih igrač in razvedril, ki so velikrat nevarne za dušo in za telo. Zato so tudi starši drugih otrok sami prosili Janezka, da naj krog sebe zbira njih male sinove; otrokom samim so pa priporočevali: Janeza se deržite, v njegovo tovaršijo hodite. Prepričani so bili namreč, da v njegovi družini ni nikoli nič slabega. Zarad tega je bilo ime Janezkovo znano po vsi soseski in šlo je od usti do usti povsodi; celo naj manjši dečki so vedeli, kje je Janezkov dom; klicali so ga in tekali za njim, kadar so videli, da gre memo hiše.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim.
(Dalje.) Poslušajmo, kaj pravi cerkveni učenik, biskop, ustanovnik misijonske družbe presv. Odrašenika, sv. Alfons Marija Ligvori.

Nosil je on več ss. škapulirjev. Vprašan, čemu jih toliko nosi, je rekel smehljaje: „Nosim častno znamenje svoje ljube Gospé, Matere in Kraljice. S tem prav nič ne zgubim, dobim pa veliko.“

Sv. Cerkev, naša Mati, ni prepovedala, da bi kdo ne smel nositi več škapulirjev ob enem in biti ud raznoverstnih sv. družb. — Nekaj tu, nekaj tam pridobi, pa se le nabere.

Toraj, ako je sv. Alfons M. L. za dobro spoznal in mnogo ss. škapulirjev nosil, ki je bil tolik ljučljeneč Jezusa in Marije, tako krepostno, spokorno, čisto, sveto živel; koliko bolj se je treba vseh pomočkov sv. Cerkve poslužiti meni, ubogemu grešniku.

Še nekaj. Glej dragi, posvetne osebe, koliko kinča, nepotrebne šare in nečimurnosti obešajo na sebe, očitno nosijo in še kako se ponašajo s tem!

Glej! svetovno zaslužne osebe, kako si ovešajo častne znamenja svetovnih redov na persa; kako jih vse občuduje, gleda in spoštuje.

Vsi časopisi slavno naznanujejo: ovi in oni je prejel red železne krone, velike medžidije, zlatega orla i. t. d. Kako ljudje pravijo: „Glej! glej, koliko ima redov ta na persih!“

Predragi, bi li nečastno, zasmehljivo, nepotrebno, nespametno in prenapeto bilo: nositi častne redove sv. Cerkve, znamenja Kralja in Kraljice večne slave, blagoslovljeno obleko, ss. škapulirje in pasove? Je li sramota biti ud, član ss. cerkvenih redov, družb in bratovščin?

To je častno, slavno, koristno, zaslužljivo in dostojno vernemu kristjanu, služabniku in služabnici večnega Kralja in Kraljice, Jezusa in Marije!

Kdor zaničljivo misli o svetih redovih, družbah, bratovščinah, ss. škapulirjih in družih sv. cerkvenih znakovih; ta ni v duhu in istini katoliški kristjan, temveč je zaslepljen in reven posvetnjak.

Glej svečenika, kadar ide k oltarju presv. službo Božjo opravljat, koliko svetih, blagoslovljenih reči in oblek mora na sebe sprejeti. — Ali vojak idoč na vježbanje in na boj, koliko mora raznoverstnih reči na sebi nositi. Zakaj bi se pa nam kdo čudil, ugovarjal, nasprotoval, nas smešil; ako nosimo več svetih znamenj na sebi, ki imamo boriti britki boj s tremi krutimi in zakletimi neprijatelji, sovražniki naše bodoče vekovite sreče in blaženstva!

Ogibati se je treba nepotrebnega posedanja, postavanja; praznih, pregrešnih in ogovorljivih ali opravljenih govoric in blebetanja; še toliko bolj malopridnega vasovanja, pohajanja, popivanja, pojedanja in plesanja, ter mnogoverstnih družih slabih, zelo grešnih prilik, v katerih se dragi čas trati. Ako se tacih neslanosti ogibamo, bomo vedno še imeli časa, poleg naših stanovskih dolžnostih in opravil za molitev, izvrševanje redovnih, družbenih in bratovščinskih prostovoljnih vaj in pobožnosti. In toliko bolj, ker se smejo in zamorejo tudi s pokrito glavo spotoma opravljati; poleg tega pa še časa ostane za potrebni oddih, razvedrilo, pošteno zabavo in veselico.

Oh, koliko bolje bilo bi, in mnogo srečnejši bili bi mi, ko bi tako ravnali. Mnogo greha in zla bilo bi manj in več blagostanja in blagoslova Božjega.

Ob 4ih popoldne obiskala sva velelepo cerkev ss. 12 apostolov. V ti cerkvi je toliko krasota, sijajnost in umetnija, da se ni moč načuditi. Cerkev nadkriljuje veličastna kupola; baziliko ovo delijo velekrasno okinčani stebrovi v tri ladije. V stranskih ladijah, pred kapelami, v katerih so veličastni oltarji iz naj lepšega marmorja, so v oboku lepe pol-kupole. Veličastna, velika in prijetna je prezbiterija; čudovito umeten, ukusen in dragocen je glavni oltar pri začetku prezbiterija; pred njim je čudolepa konfesija, spredaj v konfesiji, ravno pod glavnim oltarjem, je krasen vhod še v krasnejo kripto, v kateri počivajo mnoga trupla in ostanki svetnikov Božjih. Desno stran od glavnega oltarja v stranske ladije, v prvi kapeli, je oltar sv. Frančiška Seraf.; v levi pa sv. Antona Pad. Vendar nista v redovni obleki konventualov, akoprav v velikem samostanu, poleg te bazilike, bivajo redovniki „konventual-minoriti“; to je: jedna veja I. reda sv. očeta Frančiška Seraf., s svojim redovnim generalom. Tako je prav in dostojno, da se svetniki slikajo, rezljajo in klesajo v obleki, slični oni, kakor so jo istinito nosili. Ali to se ne nahaja pri vseh in povsod, temveč nasprotno. —

Ob 5ih na večer šla sva v cerkev reda dominikanskega, Device Marije „sopra Minerva.“ Tu se je obhajal predpraznik sv. rožnega venca s slovesnimi cerkvenimi večernicami. Pri sredini glavne srednje ladije je bil postavljen, za ta praznik in celi rožnovenski mesec, začasni umetni, velekrasni in dragoceni, sreberni in zlati oltar s tabernakelnom. Okolo oltarja so dragocena svilena, bogato z zlatom vezena pregrinjala, vkusno in umetnijsko razpodeljena. Nad presv. hraniščem v sredini oltarja stoji na dragocenem, čudovito krasnem tronu nebeško mili in velelepi kip Kraljice presv. rožnega venca, v pravi tkalinski beli in sinji, višnjevi, veličastni svileni obleki.

Med slovesnimi, redovno-cerkvenimi koralnimi večernicami došli so v procesiji iz redovnega kora v prezbiterijo za velikim oltarjem, v dolgi versti po dva in dva, redovni sinovi sv. Dominika z gorečimi svečami v rokah, pred častiti sedež Kraljice sv. rožnega venca v srednji cerkve, veličastno pevajoči: Marijino slavno pesem „Magnifikat anima mea, Moja duša poveličuje Gospoda.“ Vstopili so se v polkrogu, redovni general v sredi. Častito in lepo je gledati redovnike dominikane, osobito mladenče v naj lepšem cvetu mladenške dobe, v beli redovni obleki, ki so slavno pevajoči držali goreče sveče v roki in stali pred brezmadežno rožnovensko Kraljico. Nato moli se koralno sv. rožni venec. Potem gre od redovnega kora krasna povorka, v dragoceni liturgični večernični obleki oblečeni redovniki, k oltarju sredi cerkve. Najsvetejše se izpostavi. Pevajo se slavnice in molitve pri blagoslovu z Najsvetejšim, kakor je v Rimu običajno. Blagoslov se podeli. Potem se redovna procesija poverne med pevanjem „kompletorija“, sklep molitvenih cerkvenih ur, v prezbiteri kor. Sedaj veličastno, pomenljivo in nebeško-milo zapojó „Salve Regina“, Češčena kraljica, Mati milosti i. t. d. Glasovi so v več korov razdeljeni. Milo-žalostno, v dno duše presunljivo pojejo verste: „K Tebi vpijemo zapuščeni otroci Evini, k Tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej dolini solzni.“ Ni mogoč pri teh besedah in pri pomenljivih pevskih glasovih se zderžati solz. Pri versti: „Pokaži nam blagoslovljeni sad telesa Svojega,“ pevajo tako hrepeneče-ljubeznjivo, da se mora želja in dušna lakota v duhu obuditi po blagoslovljenem sadu Marijinega deviškega telesa, ki je Jezus, kruh večnega življenja. Pri poslednji versti: „O milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!“ pevajo tako vzvišeno, zaupljivo in veselo, kakor bi človek iz terdega boja, velikih britkosti in težav rešen že stal pred blaženo nebeško Kraljico v nebeški slavi in veselju. Vmes pa jednako umetno, lepo in pomenljivo svirajo cerkvene orglje. Omenim naj: v Rimu, in večinoma v Italiji, so orglje in pevski kor v koncu ali na stranéh v prezbiteriju, ali nad vhodom v zakristijo; v Rimu nikjer, v Italiji malo kje so orglje in pevski kor nad vhodom zadaj v cerkvi. Ženski spol nikjer na koru ne poje, temveč sami mladenči in možje.

(Dalje nasl.)

Praznik sv. Šimona z Lipnice 25. sveč. 1890 povzdignjen na drugo stopinjo. Sedanji provincial manjših bratov sv. Frančiška v avstrijski Galiciji je po željah svojih redovnikov prosil sv. Očeta Leona XIII, da naj bi praznik sv. Šimona Lipniškega, ki zadene na 18. jul., z manjši dvojnate stopnje povzdignili na dvojnato stopinjo družega reda (a duplici minori ad ritum duplicis secundae classis), in sicer za vso okrajino; na praznik prvega reda z osmino pa za njegov red v Krakovskem samostanu. Sv. Oče so po poročilu tajnika zbora ss. obredov in na priporočilo vesoljnega redovnega prokuratorja te prošnje dobrotno uslišali tako, da bode pri redovnikih imenovanega reda in okrajine dvojnati praznik družega reda, in za krakovski samostan (kjer počiva truplo sv. Šimona Lipniškega) tudi z osmino.

Razgled po svetu.

Lurd. (Romanja 1. 1889. Čudežni studenec. Imeniten romar iz Indije. Buddha in kerščanstvo. Strašno klanje. Silno veliko romarjev je bilo lansko leto v Lurdu, cele mesce dolgo so vrele, djali bi, mesta in škofije proti Lurdu. Posvečevanje rožnovenske nove cerkve, trikrat večje memo prešnje cerkve, ki stoji zraven nove, je narode še posebno tje vabilo. Bilo je 25 do 30.000 romarjev pri tej slovesnosti. Skozi leto je 130 romarskih procesij iz Belgije, Nemčije, Italije in Španije pripeljalo v Lurd 111.860 romarjev. Veliki cerkveni knezi, škofje, višji duhovski častniki so spodbudovali ljudstvo z besedo in zgledom k temu potovanju. Med romarji preteklega leta sta bila 2 kardinala, 1 patrijarh, 63 škofov, opatov in prelatov, in družih duhovnov silno število, kar se dá povzeti iz tega, da se je opravilo 34.836 ss. maš; obhajancev je bilo 202.800; 6220 ljudi se je zapisalo v bratovščino brezmadežnega spočetja, in 5417 v rožnovensko bratovščino; 813.686 priporočil je bilo oddanih pri duplini zraven čudežne vode; pa 10916 zahval za prejete posebne milosti.

Izmed prikazen, ki jih je imela Bernardika od Marije brezmadežnega spočetja, ji je Marija med drugim rekla: „Pij iz studenca in umij se v njem.“

Ta studenec je začel teči ob tistem času, ko se je Marija začela prikazovati znani deklici Bernardiki, ki je pozneje umerla kot redovnica. Imenujejo ga „čudežni studenec,“ kakor je tudi res. Brez števila čudežev se je po tej vodi zgodilo na mestu samem v Lurdu, in ravno tako po vsem svetu, kamor se ta voda razpošilja. Brezverci in verski sovražniki so skušali dokazati, da ozdravljanja po rabi te vode so natorna, da voda ima v sebi natorne zdravilne delce. Pa bili so osramoteni, ko se je voda preiskovala. Slavni kemikar g. Filhol iz Taulous-a je 7. avg. 1858 pisal županu lurškemu, ki mu je izročil te vode in rekel je, da gostost te komaj presega gostost destilirane vode, to je, ki je popolnoma čista in sama na sebi brez kake vmesi zdravilnih ali drugotnih tvarin. Nenavadne moči, ktere... so se dosegle po rabi te vode, se ne dajo pojasnovati iz soli, ktere ta voda nima v sebi in nobene delavne snove, ki bi ji zamogla terapevtske (zdravilske) moči podeliti in se ne sme piti brez pomisla. To se pravi, lurška voda sama na sebi nima kake narurne moči v sebi; ako pa vendar pomaga k zdravju ali skazuje kakoršne koli dobrotne moči, izhaja to iz nadnaturnih, višjih vzrokov, iz milosti Božje skozi roke Marije Device.

Čudežni studenec daje vsako minuto 85 litrov vode in 122.400 litrov celi dan, ter napaja toplične hiše in tako imenovano „Piscino“ (ribnik). Bela marmorna plošča na tistem mestu ima napis:

„Pij iz studenca in umij se v njem.“

Drugi napisi naznanjajo čudežna ozdravljenja, ki so se godila posredoma lurške vode.

K temu naj pristavimo še kaj malega iz dogodb lanskega leta. Znamenito je naslednje: Mesca listopada je prišel v Lurd milgsp. Frančišk Ksav. Van-Kamelbeke iz daljnega Jutra iskat zdravja pri Mariji D. v Lurdu. Doma je iz Bretagna in se je 1. 1862 iz Naut-a podal v misijon med indijanske pogane, ter si v Kočinčini (Kochinchina) postavil šotor. Del njegovega apost. vikarijata mu je izročen od sv.

Očeta Leona XIII in tam spreobrača pogane, ki od starodavnih časov molijo bitje „buddha“ in imajo nekako vero, ki je vstala iz izvirnega razodenja, ki se je sčasom popačilo; posebno poterjujejo ljubezen do bližnjega. „Buddha“, vstanovnik te vere, pomeni v sanskritu „vzvišena modrost“, ki ga časté kakor 9. včlovečenje Višnovo, kar kaže, da so izvirno častili najvišje Bitje in slišali — saj pozneje — o včlovečenju večne Besede. Zapovedi in prepovedi so čisto iz razodenja: ne ubijati, ne krasti, ne požele, ne krivo pričevati, ne lagati, ne rotiti se, ne sramotno govoriti, ne lakomnemu, ne maščevavnemu biti, ne lažnjivih bogov moliti. Ljudstvo s tako vero bi se moralo precej spreobrniti h kerščanstvu, ako bi bilo tam toliko prostosti, da bi se moglo mirno in s prevdarkom podučiti.

Pri tacih poganih tedaj misijonari preč. g. Van-Kamelbeke in Bog blagoslovljuje njegov trud; od začetka lanskega leta je bilo v Kočinčini kerščenih že 1600 poganov. Imel bi ta misijonar s svojimi tovarši že obilno veliko kerščansko prebivalstvo, pa 1. 1885 je bil nevoščljivi sovražnik človeških duš obudil grozovito klanje kristjanov, ki je silno število častitljivih mučencev spravilo v nebesa. Štiri in dvajset tisuč katoličanov (skor toliko kot ima vsa Ljubljana ljudi) je bilo takrat pokončanih. Škof Kamelbeke je sicer odšel smerti, bilo pa mu je pomorjenih 14 njegovih mašnikov. Apostolski vikariat vzhodnja Kočinčina obsega zemljišča 600 kilometrov. Škof ima 45 duhovnov misijonarjev; njih večina so Evropejci, nekteri pa tudi Indijani. Msr. Van-Kamelbee stanuje v Qui-nhon-u, majhnem zavetniku ob kineškem morji, med Sajgon-om in Turanno, in tam ima škofijsko cerkev. Ta bogoljubni, serčni mož že 27 let dela v tem misijonu; zdaj pa se je vernil na Francosko v močno oslavljenem zdravju, v nevarnem stanu zastran življenja. Že se mu je zboljšalo in zanašajo se, da romanje v Lurd mu bode podelilo novih moči, da se zopet podá na delo v svoj rodovitni vinograd. Bog daj! Lurška Marija Devica sprosi!

Avstrijsko. Pri dunajskih občinskih volitvah zlagoma zmaga kristjanje zoper liberaluhe in rogovileže. — Zadnji čas je, da Dunajčani začenjajo spregledovati, kam so jih dervili liberaluhi!

Gornje-avstrijski deželni odbor je izrekel svoje veselo in popolno soglasje z razglasom katoliških škofov v prid verske šole od 12. t. m. En sam liberaluh je bil nasproti temu predlogu. Član deželnega odbora, c. kr. okrajni sodnik Julij Sternadt, je rekel o tej priliki: „Naši kerščanski starši čutijo, da jim sedanja medverska šola jemlje prostost vere in vesti, ktera nam je zagotovljena po državnih temeljnih postavah, in se pritožujejo zarad tega, ker ni vera podlaga vzgoji. Zato je deželni odbor na podlagi mnogih peticij 2. okt. 1888 sklenil resolucijo in jo ponovil 18. listop. 1889, naj vlada vstanovi versko šolo. Želja katoliškega prebivalstva gornje-avstrijskega se popolnoma zлага z izrekom škofov, itd., ter je nasvetoval ravno omenjeno soglasje slavnega odbora s škofovskim proglasom. Tako poganjanje deželnega odbora kaže in priča, da je odbor na svojem mestu, ker se poganja tudi za duhovne potreba prebivalcev.

Tudi o bavarskem kanceliparagrafarju Lutzu se je govorilo, da pojde, pa ni šel.

Nemška trgovina. V Zanzibar ste dospeli dve barki z 8000 sodi hamburškega ruma. To je „zelencev misijon“ zoper božji misijon. Katoliški misijonarji se trudijo, da bi zamurce divjake pridobili za sv. vero in omiko, kerščani divjaki in lakomneži pa iščejo zamurce s šnopsom okužiti v Afriki, kakor po naših krajih kerščani „olikanci“ (scilicet) okužujejo vsakdanje ljudi s prostomišljaštvom. Satani imajo po taci načinah povsod svoje peklenske misijone, kateri iščejo pogubiti, kar katoliški duhovni rešujejo. Celo Arabci se vzdigujejo zoper kugo, katero Evropejci dovaževajo v Afriko. V Sudanu se celo sužnjiški trgovci zedinjajo zoper šnops, se vé, da iz samopridnosti, ker menijo, da ta strup bo črni narod ugonobil in barantači s sužnji bodo ob kupčijo in dobiček. Na shodu v Hartumu, kakor pišejo, se je zbralo kacic 200 zastopnikov iz Arabije, iz Zanzibara in Sudana. Sklical jih je arabski sužnjiški barantač. Predsednik, Abu Goš je boje z vročimi besedami popisoval, kako hudo razdjanje dela šnops. L 1888 so samo na večernem obrežji 20.000 ton šnopsa popili zamurci v onem kraju. V ravno tisti obravnavi je star sužnjiški barantač iz 40letne skušnje skazoval, kako morivna je ta pijača in zahteval je, da naj se brez pomude dela zoper to kužno pitje; če ne, da bodo črni domačini v kratkem času iztrebljeni, ter mora kupčija s sužnji nehati. Malopridneži, ki Afriko po ceni previdujejo s to pijačo, je rekel, so Angleži in Nemci. Svetoval je, da raji naj pridejo mohamedanski misijonarji oboroženi v kerščanske dežele ob afrikanskih obrežjih, in ne pusté žganja na suho, da se konec storí temu popivanju. — Poročevalec pravi, da bi ne imel nič ugovarjati, ako bi se od arabskih ladij lov delal na evropejske ladje, ki žganje vvažajo; „kajti kdor v zamurcu išče le samo kupovavca za svoj šnops, ni dosti bolji od onih arabskih vratozrcov.“

Iz Sudan-a prihajajo grozna poročila, ki kažejo, kam pride ljudstvo, ako nima redne kerščanske vlade. Lakota in bolezní ondod strahovita gospodujejo. Možje, žene in otroci iz rodú Hadendanas v deželah rogovilstva merjó za lakoto! Arabci Egipčanom prijaznih rodov iščejo brambe in hrane v Suakinu; toda nobeden zunanji arabcev vsled nekega ukaza veseljnega poglavarja ne smé ostati čez noč znotraj mestnih zidov. To povelje pa se še zverševati ne dá, ker možje, žene in otroci se uležajo na zemljo, ko jih bašibozuki hočejo iz mesta iztirati, in rajši umerjó, kakor da izstradat morali iti ven na proste in prazne planjave. Kar vlada delí podpore, skoz in skoz nikakor ne zadostuje, zlasti ker poslednji čas je bilo tudi vreme nenavadno merzlo. Eden angleških častnikov piše iz Suakin-a, da tam so otroke ubijali in jedli! Truplo nekega merliča je bilo po noči izkopano in pojedeno! To pripoveduje zvezek „Gott will es“ od mesca aprila t. l. Ali je še kaj bolj strašnega, kakor take dogodbe, in ali ni v tem tudi za nas tehten nauk?... Ako bi vstalo obširno rogovilstvo in hude vojske in k temu še slabe letine; kako naglo je lakota do groze v kaki deželi. O nehvaležni rudečkarji in ljudje slehernega stanú, kateri so siti in ne znajo ceniti kerščanstva, katero edino je zmožno ljudi obvarovati taci grozovitosti.

Avstralija ima sedanjo dobo 6 nadškofij, 16 škofij, 9 apostolskih vikarij, in eno benediktinsko opatijo, 1148 cerkvá, 622 svetnih mašnikov, redovnih

pa 312, 354 moških, 2458 ženskih samostanov, ki so lastnina raznim redovom in kongregacijam. Katoliških duš je kacic 863.000.

Zedinjene amerikanske države imajo 13 cerkvenih okrajin, 13 nadškofov, 65 škofov, 5 apost. vikarij in 1 apost. prefekturo. Na tem daljno-obširnem prostoru je 8463 mašnikov, med njimi 2126 redovnikov, 30 duhovskih semenišč, 1631 kandidatov, 125 kolegij, 632 akademij, 3209 farnih šol s 654.838 učenci; katoličanov štejejo nekteri v poslednjem času kacic 12 milijonov.

II Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Herinagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — V nogah bolna za pomoč.

Zahvale

Bolan sem bil hudo. Vsled zanemarjene „influence“ (kašlja) lotila se me je še nevarnejša pljučnica. Zdravnik je došel, terkal po persih, predpisal zdravila in mazila. Toda zaradi takratnega hudega uraza, zdravje ki „po stotih gre doli, po unči pa gori“, se ni hotelo poverniti. V drugič pride zdravnik, zopet terka, in spominja me s tem, da „Gospod terka, kadar pošlje bolezen, ker naznanja, da smert je blizu.“ Hujše zdravilo iz strupenih zelišč predpiše, pa bolezen se ne umakne z lepa. Naše so se pa pobožne duše, kakor sem pozneje zvedel, devet oseb je opravljalo za-me devetdnevnicco od sv. Jožefa do Marijinega Oznanjenja, ter so vseh vkup pristopile 25. marca k svetemu Obhajilu. In glej! tisto noč: praznika Oznanjenja mi je tako odleglo, da po noči sem dobro spal in nič več ne kašljaj. Tisočerna zahvala presvetemu Sercu Jezusovemu, in Mariji, zdravju bolnikov, in sv. Jožefu, pa tudi serčna zahvala vsem pobožnim dušam, ki so se me spominjale v moji bolezni! Bog jim ljubo zdravje poterdí, ter nam vsem nakloni milostno vstrajnost v nadaljevanji delovanja za čast Božjo in dušno zveličanje.

Repentabor, 15. aprila 1890.

Matija Sila, župnik.

Listek za raznoterosti.

Vincencijeva družba obhaja drugo nedeljo po Binkošti (20 t. m.) svoj društveni praznik s službo Božjo in skupnim sv. obhajilom v Marijanišči, zjutraj ob poli sedmih; popoldne pa o ravno tisti uri ima navadni občni shod tudi tam v I nadstropji. Vljudno povabljeni so udje in neudje.

Dopolnivne volitve v mestni odbor. Pri volitvi III. razreda so bili voljeni gg.: Ign. Valentinčič (dobil 251 glasov), Iv. Tomšič (242), Oroslov Dolenc (237), Fr. Peterca (211), Jos. Prosenec (202). Vdeležilo se je 380 volivcev. — VII. razredu so dobili večino gg.: Vladimir Hrasky (404 gl.), dr. Iv. Tavčar (312), Mat. vit. Zitterer (298), dr. Dan. Majaron (262). Izmed 909 volivcev jih je volilo 480.

Iz Vipavskega ima „Slovenec“ dopis, s koliko nadležnostjo ondod beračijo neki tuji ljudje, ki se izdajajo za misijonarje v Aziji. Že lansko leto smo svarili občinstvo pred takimi ljudmi, ki so tudi po Ljubljani lazili in prav neotesano ljudi nadlegali. Vedeti je pred vsim, da vsaki taci ljudi, ako je misijonar, mora imeti poterdilo od katoliške Propagande v Rimu; ti tujci, ki so vsako zimo prihajali, pa imajo le neke pisanja v nekem azijskem jeziku in v taki pisavi, kar skoro nihče pri nas ne zna brati. Toraj previdnost, ker lažnjivih prerokov je zdaj veliko.

V Rim sta med drugimi odpotovala čč. gg.: Jak. Caf. kapl. pri sv. Magdalen v Mariboru, in V. Mikuš, kapl. v Konjicah.

Rim. Govori se zanesljivo, da sv. Oče bodo v kratkem dali novo encikliko o socialnem vprašanju. — Namesto pruskega poslaništva pri rimskem Stolu, kakor pišejo iz Rima, se ima napraviti zastopništvo sploh Nemčije.

V Solnogradu je 10. t. m. umerl knez nadškof Eder.

Nehvaležnost kaznovana.

V nekem kraju je živel star, precej ošaben posestnik. Neki dan sta se s sinom skregala. Sin je očeta sedaj z jedno, sedaj z drugo nogo cebnil, ter ga iz hiše pognal. Sinu se je rodil lep sinček; pa ko je začel se gibati, mu je bila desna roka in desna noga hroma; kasneje je shodil, pa roka in noga mu je sključena. Rodi se mu čez dve leti drugi sinček, ki je imel pa levo roko in levo nogo sključeno. Je-li to slučaj?

Resnica, kje si?

Mi-ka-El*) in Šejtan.**)

Mihael: Satan, povej, koga ti zastopaš?

Satan. Jaz zastopam prostomišljajstvo, to je moje rokodelstvo.

Mihael. Ti lažnik od začetka, zarotim te: danes moraš resnico govoriti!

Satan (sam pri sebi: Šentaj, to ne bo dobro!.. na glas): Kaj pa češ od mene?

Mihael. Eden prostomišljakov je terdil te dni, da je bil boj mej lučjo in temoto, govori: ali je tista temota katoličanstvo in papežev kraljestvo na zemlji, — ali ne marveč tvoje kraljestvo?

Satan. Ker si me tako hudo zarotil, moram priznati: Po vsaki ceni je moje kraljestvo temota, kajti Jaz sem s svojimi „somišljeniki“ v večno temoto pahnjen; to ti sam najbolje veš.

Mihael. Prostomišljak pa imenuje „temoto“ one, ki niso na njegovi strani, — kaj je to?

Satan. Pče me, pa vendar moram zopet priznati resnico: Prostomišljak je lagal.

Mihael. Govoril je prostomišljak, da je bil boj mej napredkom in nazadnjaštvom, — kaj je s tem mislil?

Satan. To, da on s svojimi somišljenjaki je naprednjak.

*) Mihael; pomen: Kdo je kakor Bog?

**) To je: satan.

Mihael. Ali meniš, da je to res?

Satan. Res, res!

Mihael. Zarotim te: le brez zvijač: v čem je naprednjak.

Satan. Hm, hm: „v lažéh.“

Mihael. Kakošno plačilo, meniš, bodo dobili prevračevalci resnice?

Satan. Tako, kakoršno imam Jaz; ako mi ti ne boš kterih k solzam preokrenil in unesel. (Sam seboj: Taka me pa ni še zadela, — to je hujše od pekla. Sedaj vidim, kakošen reven zelénec sem Jaz s svojimi somišljeniki vred. Pa le čakaj: zmaševal se bodem, — vse bolj goreče bom delal za svoje kraljestvo znanaprej!)

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škotije: Št. Peter pri Novem mestu 2 gld. 81 kr. — Iz Vipave 23 gld. 45 kr. — Z Žužemberka 43 gld. — Z Berda 18 gld. 80 kr. — Iz Adlešič 6 gld. — Z Motnika 15 gld. — Iz Gorič 32 gld. — Od sv. Jakoba ob Savi 20 gld. 80 kr. — Iz Lesec 22 gld. 68 kr. — Z Mozeljna 15 gld. — Iz Vogelj 12 gld. — Javorje 5 gld. — Sora 15 gld., Reteče 5 gld. po č. g. župn. Fr. Porentu.

Za varhe Božjega groba: Št. Jošt pri Polh. gr. 4 gld. — Šmarijska fara 3 gld. — Zatiška fara 3 gld. 50 kr. — Št. Jurška fara pri Šmariji 3 gld. — Lipoglavska fara 2 gld. — Kopanjska fara 1 gld. — Iz Št. Petra pri Novem mestu po č. g. Fr. Koširju 1 gld. 85 kr. — Sora po č. g. župn. Porentu 9 gld. 75 kr.

Za dijaško mizo: Iz Studenega 80 kr. — Č. g. župnik Št. Joški Ant. Hočevnar 2 gld. — Gosp. Jos. Stavnik 1 gld. — Č. g. župnik Mat. Jereb Jav. 2 gld. — Čast. g. župnik Bl. Petrič 2 gld. — Po č. g. župniku Fr. Porentu 10 gld. (in 80 gld. za mis. in dobre namene). — Neimen. prijatelj 2 gld. — Č. g. župn. J. Šalehar 15 gld. (nekemu dijaku k šolnini). — Z ginljivim pripisom:

Da se odverna kriza,

Da ne opeša „miza“;

Vam pošljem to darilce,

Dijakom za kosilce — J. D. v Št. V. 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Neim. iz sp. B. 2 gld. — Čast. g. Fr. Mekinec, kaplan v Šent-Vidu nad Ljubljano, 40 gld.

Za katoliške misijone: S Polja 2 gld.

Za kapelo ss. Cirila in Metoda v Loreti: Neimenovan 2 ces. cekina.

Za afrikanski misijon: Č. g. župn. Bl. Petrič 1 gld.

Za bratovščino sv. Dizma: Iz Reteč 2 gld. po č. g. župn. Fr. Porentu.

Za podobo sv. Antona na Šmarni gori so darovali čast. in spoštovani dobrotniki in dobrotnice: Neimen. 1 gld.; Josip Kadunc 1 gld.; Zbirka g. F. Vertnika 4 gld. 90 kr.; Zbirka F. g. Leskovića 4 gld. 24 kr.; M. Fink 50 kr.; A. Justin 32 kr.; M. Marolt 80 kr.; J. Kramaršek 60 kr.; Sukovič 13 kr.; Sedej 20 kr.; Marjan 20 kr.; Škerjanec 20 kr.; Stražar 20 kr.; Pleha 10 kr.; Sirnik 15 kr.; Lukman 10 kr.; Misel 20 kr.; A. Golob 30 kr.; Josip Havptman 50 kr.; A. i. T. M. 1 gld.; Neka družba 1 gld.; Fr. L. 30 kr.; Neka družba na Glineah (Amerika) 1 gld.; Avgust Loschdorfer in gospa 50 kr.; Skoff iz Podgore 30 kr.; Njegov kolega 30 kr.; N. N. 40 kr.